

Neem de moeite om het te vragen

Zij namen niet de moeite het aan de HERE te vragen, maar gingen hun eigen gang. -Jozua 9:14

Zo gaat dat vaak. We houden van de Heer, wij geloven in de Bijbel, en we geven ook nog weleens aan een goed doel, maar het moet niet te gek worden. We hoeven toch zeker niet bij alles en op elk moment van de dag met de Heer bezig te zijn? Stel je voor dat ze me een religieuze fanatiekeling gaan noemen.

En toch... Als de Heer echt het soort Herder is waar het in de Bijbel om gaat, waarom zouden we dan de moeite niet nemen om Hem zelfs in de kleinste dingen om raad te vragen? Het is juist zo'n troost dat wij ons zo geborgen mogen voelen in de warme aanwezigheid van de Heer. Op echte steun van de wereld kun je tenslotte niet rekenen. Die laat je vallen als een baksteen als dat beter uitkomt.

Het overkwam Jozua ook in het verhaal waar de bovengenoemde Bijbeltekst uit genomen is. Het volk van God was bezig met de verovering van het beloofde land, toch geen kleinigheid en ze hadden Gods hulp hard nodig. Maar in dit geval dachten ze dat het niet nodig was, God bij hun beslissingen te betrekken. Misschien ging het Jozua en zijn mannen wel zo goed af dat ze overliepen van zelfvertrouwen in plaats van Godsvertrouwen. De ene stam na de andere werd tenslotte veroverd. Maar dat zagen de goddeloze mannen van de stad Gibeon ook. Die zagen Jozua al komen. Ze vreesden voor hun leven en hun cultuur, en om zichzelf te beschermen kwamen ze met een sluwe list op

de proppen:

Zij stuurden afgevaardigden naar Jozua en droegen versleten en afgedragen kleren en opgelapte sandalen om de indruk te wekken dat ze een lange reis hadden gemaakt. De zadeltassen op hun ezels en hun wijnzakken zagen er al niet veel beter uit. Hun brood was uitgedroogd en beschimmeld. (Jozua 9)

Zo deden ze het voorkomen alsof ze van heel ver kwamen en niets met het beloofde land te maken hadden. En Jozua liep met open ogen in de val en sloot met hen een verbond, dat later een grote bron van onrust zou worden voor het volk van God.

Eén moment van gebed, één kort moment om God om raad te vragen en het verhaal zou heel anders zijn afgelopen. Maar helaas doen we dit soort dingen allemaal, soms zelfs dagelijks.

Zo nu en dan ziet het er zo duidelijk uit. Waarom moeten we daar dan nog over bidden? Maar gebed betekent niet dat we uren op onze knieën moeten liggen in een soort vermoeiend, heilig ritueel. Gebed is gebruik maken van onze voortdurende vriendschap met God. Gebed betekent dat wij dat allesoverheersende vertrouwen in ons eigen kunnen even opzij durven te zetten om kort met God te communiceren. “Heer, wat moet ik doen? Welke beslissing zal ik nemen? Waarom is deze stap beter dan die andere stap?” En dan krijg je die zachte maar ferme bevestiging van God.

Eigenlijk is niets te klein en te onbelangrijk om bij God te brengen. En het mooie is dat onze relatie met God juist door dit soort kleine dingen zo enorm kan groeien. Zo zullen wij Hem van heel dichtbij leren kennen, en dat is zeker meer dan de moeite waard.